

MARC LEVY
BİRBİRİMİZE
SÖYLEYEMEDİĞİMİZ
ONCA ŞEY

CAN

ROMAN

FRANSIZCA ASLINDAN ÇEVİREN
AYÇA SEZEN

Marc Levy
BİRBİRİMİZE
SÖYLEYEMEDİĞİMİZ
ONCA ŞEY

Can Yayınları: 1864

Toutes ces choses qu'on ne s'est pas dites, Marc Levy

© Editions Robert Laffont, S.A. / Susanna Lea Associates, 2008

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2010

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kapak resmi: © iStockphoto.com

1. basım: Şubat 2010

2. basım: Şubat 2010

Bu kitabın 2. baskısı 3000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Erkal Yavi

Kapak düzeni: Semih Özcan

Dizgi: Gelengül Çakır

Düzeltili: Mahmure İleri

Kapak baskı: Çetin Ofset

İç baskı ve cilt: Özal Matbaası

ISBN 978-975-07-1131-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 – 252 59 88 – 252 59 89 Fax: 252 72 33

<http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Marc Levy
BİRBİRİMİZE
SÖYLEYEMEDİĞİMİZ
ONCA ŞEY

ROMAN

Fransızca aslından çeviren
AYÇA SEZEN

CAN YAYINLARI

MARC LEVY'NİN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
DİĞER KİTAPLARI

KEŞKE GERÇEK OLSA / roman
NEREDESİN / roman
SONSUZLUK İÇİN YEDİ GÜN / roman
GELECEK SEFERE / roman
SİZİ TEKRAR GÖRMEK / roman
DOSTLARIM AŞKLARIM / roman
ÖZGÜRLÜK İÇİN / roman

Marc Levy, 1963 yılında Fransa'da doğdu. 17 yaşında Kızılhaç örgütüne katıldı, altı yıl boyunca gönüllü olarak hizmet verdi ve bir yandan da Paris-Dauphine Üniversitesi'nde öğrenimini sürdürdü. Yirmi üç yaşında ülkesinden ayrılp ikinci vatanı ABD'ye yerleşti. Yedi yıl sonra, iki arkadaşıyla birlikte bir mimarlık şirketi kurmak üzere Fransa'ya geri döndü. On yıl boyunca bu şirketi yönetti. 40 yaşına yaklaştığı günlerde, oğluna anlattığı hikâyeleri kâğıda dökmeye karar verince, ilk romanı *Keşke Gerçek Olsa* ortaya çıktı. Dünya çapında büyük bir başarı elde eden kitap, aylarca çoksatar listelerinin başından inmedi ve otuza yakın dile çevrildi. Yazarın ikinci romanı *Neredesin*, ilkinin aratmayacak bir başarıyla çok geçmeden 1 milyon satış rakamına ulaştı. 2003'te yayımladığı *Sonsuzluk İçin Yedi Gün*, Fransa'da 2003'ün en çok satan romanı oldu. 2004'te yayımlanan *Gelecek Sefere*, aşk, mizah ve masalsi öğelerle ördüğü romanlarının son halkası oldu. Levy, 2005'te *Keşke Gerçek Olsa*'nın devam romanı *Sizi Tekrar Görmek*'i yayımladı. Bir kısa metraj filmi de (*La lettre de Nabila*) bulunan yazar Londra'da yaşıyor.

Ayça Sezen, İstanbul'da doğdu. Saint Benoit Fransız Lisesi'ni bitirdi. Lisans eğitimini İstanbul Üniversitesi Fransız Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı'nda tamamladı. Çeşitli yayınevlerinde editörlük yaptı.

“Hayatı yaşamanın iki yolu vardır: Biri hiçbir Şeyin mucize olmadığını düşünmek, diğeri her Şeyin mucize olduğunu düşünmek.”

Albert Einstein

Pauline'e
ve
Louis'ye

1

“Nasılım söyle bakalım?”

“Dön de bakayım.”

“Yarım saattir tepeden turnağa inceliyorsun zaten Stanley, bu platformun üzerinde daha fazla dikilemeyeceğim.”

“Ben olsam boyunu kısaltırdım; seninkiler gibi bacakları saklamak günah sayılır!”

“Stanley!”

“Fikrimi almak istiyor musun, istemiyorsun şekerim? Biraz daha dön, önden de göreyim. Tam düşündüğüm gibi, elbisenin önüyle sırt bölümü arasında hiç fark yok, ön tarafı lekelerse arkasını çevirirsin... ha önü ha arkası, ikisi de aynı ne de olsa.”

“Stanley!”

“Ucuzluktan gelinlik satın alma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor. Fikrimi sormuştun, söyledim işte.”

“Enfografist olarak kazandığım para bu kadarına yetiyor, kusura bakma.”

“Desinatör diyeceksin, prensesim! Bu XXI. yüzyıl jargonundan tiksinti geldi bana.”

“Bilgisayarla çalışıyorum Stanley, bir de renkli kalemle!”

“En yakın kız arkadaşım harika karakterler tasarlıyor ve onlara hayat veriyor, bilgisayar kullansın ya da kullanmasın, o bir desinatör, enfografist değil; illa tartışacaksın değil mi?”

“Boyunu kısaltalım mı, yoksa böyle mi kalsın?”

“Beş santim kısaltalım! Ayrıca, omuzlardan biraz almam lazım, belini de oturtmam gerekecek.”

“Tamam, elbiseden nefret ettiğini anladım.”

“Ben öyle demedim!”

“Demedin ama öyle hissediyorsun.”

“İzin ver masrafa ortak olayım, Anna Maier’e gidelim hemen; bir kez olsun beni dinle, yalvarırım!”

“Bir gelinliğe on bin dolar mı vereceğiz? Aklını kaçırmaş olmalısın! Kaldı ki bu senin bütçeni de aşar, alt tarafı bir düğün Stanley.”

“Senin düğünün!”

“Biliyorum,” diye iç geçirdi Julia.

“Öyle bir serveti varken, baban...”

“Babamı son gördüğümde kırmızı ışıkta bekliyordum, 5. Cadde’den inen bir arabanın içinde önümden geçti... Altı ay önceydi. Konu kapanmıştır!”

Julia omuzlarını silkip platformdan indi. Stanley önce ellerinden tuttu, sonra da sarıldı ona.

“Ne giysen yakışır sana canımın içi, benim tek istediğim elbisenin kusursuz olması. Gelinliğin parasını neden müstakbel kocandan istemiyorsun?”

“Zaten düğün masraflarını Adam’ın annesiyle babası ödüyor, ailesinde, bir Cosette’le¹ evlendiği lafının yayılmasını engelleyebilirsek kendimi daha kötü hissetmemiş olacağım.”

Stanley mağazanın öbür ucuna kadar yürüdü ve vitrinin yanında duran mankene yöneldi. Dirseklerini tezgâha dayamış, hararetle sohbet eden satıcılar onu fark etmediler bile. Stanley, beyaz satenden yapılmış daracık elbiseyi bir hamlede alıp arkasını döndü.

“Bir de şunu dene bakalım, itiraz istemem!”

“Bu 36 beden Stanley, bunun içine sığmam olanaksız.”

“Ben az önce ne dedim!”

Julia başını çaresizlik içinde iki yana salladı ve Stan-

¹ Victor Hugo’nun *Sefiller* adlı romanındaki yoksul kadın kahraman. (Ç.N.)

ley'in parmağıyla işaret ettiği soyunma kabinine doğru yürüdü.

"Bu 36 beden Stanley!" diyerek uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra kabinin perdesi kapandığı gibi aniden açılıverdi.

"İşte, nihayet Julia'nın gelinliği olabilecek bir elbise!" diye bağırdı Stanley. "Hemen şu platforma çık bakalım."

"Beni olduğum yerden kaldırıp platformun üzerine koyacak bir vinç var mı? Çünkü dizimi kırdığım anda..."

"Bir içim su oldun!"

"Ne demezsin, ağzıma bir şey atmamla dikişlerin patlaması bir olur."

"Gelinler düğün günlerinde hiçbir şey yemezler! Göğüs kısmını azıcık açtık mı, kraliçelere benzeyeceksin! Bu mağazada bizimle ilgilenecek birini bulabilecek miyiz sence, inanılır gibi değil!"

"Asabi olması gereken benim, sen değil!"

"Asabi değilim, düğüne dört gün kala, gelinliğini alman için seni benim dürtmem gerektiğinden olsa gerek, gerginim yalnızca!"

"Son zamanlarda işim başımdan aşkındı! Ayrıca, Adam'a bu günden asla bahsetmeyeceğiz. Bir ay önce, ona hazırlıkların tamamlandığına dair yemin ettim."

Stanley bir koltuğun kolçağına bırakılmış olan iğne yastığını aldı ve Julia'nın ayaklarının dibinde diz çöktü.

"Müstakbel kocan ne kadar şanslı bir adam olduğunun farkında değil, göz kamaştırıyorsun."

"Adam'a laf dokundurmadan vazgeç. Onunla ne alıp veremediğin var?"

"Babana benziyor..."

"Saçmalıyorsun. Babamla Adam'ın uzaktan yakından ilgisi yok, üstelik ondan nefret ediyor."

"Adam babandan nefret mi ediyor? Bak şimdi gözüm girdi işte."

"Hayır, babam Adam'dan nefret ediyor."

"Sana yaklaşan herkesten oldum olası nefret eder ba-

ban. Bir köpeğin olsaydı, onu ısırırdı.”

“Doğru, köpeğim olsaydı babamı ısırırdı,” dedi Julia gülerek.

“Baban köpeği ısırırdı!”

Stanley ayağa kalktı ve çıkarttığı işe bakmak üzere birkaç adım geriledi. Başını salladıktan sonra derin derin soludu.

“Yine ne var?” diye sordu Julia.

“Gelinlik harika oldu, hayır aslında harika olan sensin. Belini de ayarladık mı tamamdır, beni yemeğe götürürebilirsin.”

“Nereye istersen sevgili Stanley!”

“Hava günlük güneşlik, karşıma çıkan ilk bahçeli lokanta uyar bana; gölgede olması koşuluyla tabii, kıpırdanmayı kes de bitireyim şu gelinliği... Neredeyse kusursuz oldu.”

“Neredeyse mi?”

“Ucuz mal ancak bu kadar olur canım!”

O sırada yanlarından geçen bir kadın satıcı yardımı ihtiyaçları olup olmadığını sordu. Stanley eliyle kadına gitmesini işaret etti.

“Gelecek mi dersin?”

“Kim?” diye sordu Julia.

“Kim olacak baban, şapşal!”

“Bana ondan bahsetme. Daha önce de söyledim, babamdan haber almalı aylar oldu.”

“Ama bu...”

“Gelmeyecek!”

“Peki ya sen, sen onu aradın mı?”

“Ne zaman arasam, babam ya seyahatte ya da toplantıda olur ve kızıyla konuşacak vakti olmaz, bu yüzden hayatımı onun özel sekreterine anlatmaktan uzun zaman önce vazgeçtim.”

“Davetiye gönderdin mi?”

“Söyleyeceklerin bitti mi?”

“Neredeyse! Yaşlı çiftlere benziyorsunuz, seni kıskanıyor. Bütün babalar kızlarını kıskanır! Atlatır.”

“Onu savunduğunu ilk kez duyuyorum. Ayrıca, yaşlı

bir çift olsaydık, yıllar önce boşanmış olurduk.”

Julia'nın çantasından *I Will Survive* şarkısının melodisi yükselmeye başladı.

“Telefonunu istiyor musun?”

“Ya Adam'dır ya da stüdyodan arıyorlardır...”

“Kıpırdama, elbiseyi bozacaksın, ben sana veririm.”

Stanley elini arkadaşının çift çarşısını andıran çantasına daldırdı, tam telefonu bulup Julia'ya uzatmıştı ki, Gloria Gaynor sustu.

Ekranada görünen numaraya bakan Julia:

“Çok geç!” dedi.

“Adam mı, yoksa işten mi aramışlar?”

“İkisi de değil,” diye yanıtladı Julia yüzünü ekşiterek.

Stanley gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

“Bulmaca mı çözüyoruz?”

“Babamın ofisinden aramışlar.”

“Arasana!”

“Aramam! Kendisi arasın.”

“Aradı ya, değil mi?”

“O değil sekreteri aradı, ekrandaki onun numarasıydı.”

“Düğün davetiyeni postaladığından beri bu telefonu bekliyorsun, çocukluk etmekten vazgeç. Düğününe dört gün kala, stresten uzak durmaya çalışmalısın. Dudağında uçuk mu çıksın istiyorsun, kurdeşen mi dökmek istiyorsun? Hadi, hemen ara onu.”

“Wallace, babamın son derece üzgün olduğunu, maalesef o tarihte yurtdışında olacağını ve aylar öncesinden planlanmış bir yolculuğu ne yazık ki iptal edemeyeceğini söylesin diye mi? O gün çok önemli bir işi olduğunu ya da başka herhangi bir mazeret bildirsin diye mi arayayım?”

“Ya da kızının düğününe katılmaktan son derece mutlu olacağını ve kızının, onu onur konuklarının bulunduğu masaya oturtacağından emin olmak istediğini de söyleyebilir!”

“Babam o tür şeylerden hiç hoşlanmaz, gelseydi vestiyere yakın bir yerde oturmayı tercih ederdi, vestiyerdeki genç kadının güzel olması koşuluyla elbette!”

“Kin kusmayı bir yana bırak Julia, ara onu. Ya da boş ver, bildiğin gibi yap; düğününün tadını çıkaracağına bütün gün onun yolunu gözlersin.”

“Seçtiğin gelinlik patlamasın diye, pastalara elimi bile süremeyeceğimi de unutmuş olurum böylece!”

“Sen kazandın canım! Daha keyifli olduğun bir gün yeriz öğle yemeğini,” dedikten sonra, Stanley mağazanın kapısına doğru yöneldi.

Platformun üzerinden inerken sendeleyeyen Julia ona doğru koştu. Onu omuzlarından yakaladı ve bu kez o Stanley’e sarıldı.

“Affet beni Stanley, öyle demek istememiştim, üzgünüm.”

“Baban konusunda mı, yoksa düzelttiğim halde kötü bir seçim olduğumu düşündüğün gelinlik konusunda mı? Ayrıca, ne platformun üzerinden yuvarlanırcasına indiğin sırada ne de bu sefil mekânda oradan oraya yürürken elbisenin dikişlerinin hiçbir şekilde atmadığını da belirtmek isterim!”

“Seçtiğin elbise harika, sen de benim en iyi dostumsun, mihraba sensiz yürümeyi düşünemiyorum bile.”

Stanley Julia’ya baktı ve cebinden ipek bir mendil çıkarıp arkadaşının buğulanan gözlerini sildi.

“Mihraba bir kaçığın kolunda mı yürümek istiyorsun gerçekten, yoksa beni, o hıyar baban mı zannetmelerini istiyorsun?”

“Böbürlenme hemen, o rolde inandırıcı olabilecek kadar kırışıklığın yok yüzünde.”

“Asıl ben sana iltifat ettim şapşal, yaşını bir hayli küçültmüş oldum.”

“Kocama, beni senin teslim etmeni istiyorum Stanley! Senden başkası olabilir mi?”

Stanley gülümsedi ve telefonunu işaret ederek Julia’ya yumuşak bir sesle:

“Babanı ara,” dedi. “Ben, elbisenin öbür güne hazır olması için şu salak tezgâhtara bazı talimatlar vereceğim, müşteriye bile ayırt edemiyor baksana, sonra da yemeğe

gideriz. Onu hemen ara Julia, açlıktan ölüyorum!”

Stanley topuklarının üzerinde dönüp kasaya doğru ilerledi. Uzaklaşırken arkadaşına göz ucuyla şöyle bir bakınca, Julia'nın kısa bir tereddütten sonra telefonu eline aldığı görüldü. Bu fırsattan yararlanan Stanley çek defterini çıkardı, gelinliğin ve gelinliği elden geçirecek olan terzinin parasını ödedi ve her şeyin kırk sekiz saat içinde hazır olması için bahşiş vermeyi de ihmal etmedi. Fişi cebine yerleştirdikten sonra telefonu yeni kapatan Julia'ya döndü.

“Eee? Geliyor mu?” diye sordu sabırsızlıkla.

Julia boynunu büktü.

“Bu kez ne bahane öne sürdü?”

Julia derin bir nefes alıp Stanley'e baktı.

“Ölmüş!”

İki arkadaş, bir süre birbirlerine öylece bakakaldılar.

“Söylemeden edemeyeceğim; bu seferki bahanesi gerçekten mükemmel!” diye fısıldadı Stanley.

“Kazmanın tekisin, biliyor musun!”

“Kafam karıştı, söylemek istediğim bu değildi, bana ne oldu anlamadım. Senin için üzüldüm canım.”

“Ben hiçbir şey hissetmiyorum Stanley, ne içim yandı ne de ağladım.”

“İkisi de olacak, endişelenme, henüz durumu kavrayamadın.”

“Hayır, kavradım.”

“Adam'ı aramak ister misin?”

“Hayır, şimdi değil, daha sonra.”

Stanley endişeyle arkadaşına baktı.

“Müstakbel kocana babanın öldüğünü söylemek istemiyor musun?”

“Dün gece Paris'te ölmüş; cesedi uçakla yollayacaklar, cenazesi dört gün içinde kalkacak,” diye ekledi Julia, sesi zar zor duyuluyordu.

Stanley parmak hesabı yapmaya koyuldu.

“Bu cumartesi mi?” dedi gözlerini fal taşı gibi açarak.

“Düğün günümde, öğleden sonra...” diye mırıldandı Julia.

Stanley hemen kasaya doğru seğırtip çekini geri aldı ve Julia'yı sokağına doğru sürükledi.

“Yemeğı ben ısmarlıyorum!” dedi.

*

New York altın sarısı haziran güneşleriyle ışıllı ışıllı parlıyordu. İki arkadaş 9. Cadde'den geçip, topyekûn değışen bu mahallede, gerçek bir işletme olarak kalmayı başaran bir Fransız bistroşuna, Pastis'e doğru yöneldiler. Meat Packing District'in eski ambarları, son yıllarda yerlerini, lüks mağazaların ve kent in en çok rağıbet gören moda evlerinin tabelalarına bırakmışlardı. Saygın oteller ve dükkânlar bitivermişti mahallede. Eski *The High Line*, 10. Sokak'a kadar uzayan, otlarla kaplı yeşil bir yola dönüşmüştü. Buradaki eski fabrika binası yenilenmiş, binanın giriş katına doğal ürünler satan bir dükkân açılmıştı, üst katlarda ise yapım şirketleri ve reklam ajansları bulunuyordu, Julia'nın ofisi de beşinci kattaydı. Yeniden düzenlenen Hudson Nehri kıyısı, bisiklete binenler, koşu yapanlar ve Woody Allen'ın da filminde kullandığı Manhattan tarzı banklara tutkun âşıklar için upuzun bir gezinti alanı sunuyordu. Mahalle, perşembe akşamından itibaren, nehirde gezinmek ve çok rağıbet gören bar ya da restoranlarda eğlenmek için komşu eyalet New Jersey'den gelen ziyaretçilerle dolup taşmaya başlıyordu.

Pastis'teki masalarına oturduklarında Stanley iki kapuino söyledi.

“Adam'a daha önce söylemeliydim,” dedi Julia, suçluluk duyar gibiydi.

“Babanın öldüğünü söylemekten bahsediyorsan, evet, onu daha önce haberdar etmeliydin, buna hiç şüphe yok. Mesele, ona düğünün ertelenmesi gerektiğini açıklamak; rahibe, yemek şirketine, davetlilere ve dolayısıyla ailesine haber verilmesi gerektiğini bildirmekse, işte onun acelesi yok. Hava şerbet gibi, günü berbat olmadan önce bırak bir saat daha tadını çıkarsın. Üstelik sen matemdesin, bu da her şeye hakkın var demektir, durumdan

yararlan!”

“Bunu ona nasıl söyleyeceğim?”

“Babanı toprağa verdiği gün evlenmenin çok zor olacağını anlayacaktır canım; bu fikrin seni cezbedebileceği de aklımdan geçmiyor değil hani, ama hiç yakışık almaz. Bunun başımıza geldiğine inanamıyorum. Hey ulu Tanrım!”

“İnan bana Stanley, bu işte Tanrı’nın parmağı yok; bunu yapan babam, tarihi bizzat o seçti.”

“Yalnızca düğününü berbat etmek için dün gece Paris’te ölmeye karar vermiş olacağını sanmıyorum, ama mekân seçimi konusunda titiz davrandığını kabul ettiğimi söylemeden geçemeyeceğim!”

“Sen onu bilmezsin, canımı sıkmak için elinden geleni ardına koymaz!”

“Kapuçinonu iç bakalım, şu güneş banyosunun keyfini çıkaralım, sonra da eski müstakbel kocamı ararız!”

MARC LEVY

BİRBİRİMİZE
SÖYLEYEMEDİĞİMİZ
ONCA ŞEY

ROMAN

FOTOGRAF DÖR DÜNYA

Düğününden birkaç gün önce, Julia babasının sekreterinden bir telefon alır. Önemli bir iş adamı olan babası Anthony Walsh törene katılamayacaktır. Her zaman mesafeli ve sorunlu bir ilişkileri olduğundan, Julia bu habere pek de şaşırmasa, ancak bu kez babasının mazereti haklıdır: Anthony Walsh ölmüştür.

Cenazenin ertesinde onu bekleyen bir sürpriz daha vardır. O güne kadarki en tuhaf seyahatine çıkacaktır; üstelik hiç düşünmediği biriyle ve on sekiz yıl önce kaybettiği başka birine doğru. Julia'nın, söylenememiş gerçekler, itiraf edilememiş sırlarla dolu geçmişi yaşamına yeni bir yön vermesine izin verecek midir? Babasının ve Tomas'la yarım kalan ilişkisinin açtığı yaralar onu nerelere savuracaktır?

Fransız edebiyatının yıldız yazarı **Marc Levy**'nin baştan sona macera, romantizm, aşk dolu bu romanı, dilimizin ucuna gelip de söyleyemediklerimizi yeniden düşündürecek.

ISBN 978-975-07-1131-2

9 789750 711312

<http://www.canyayinlari.com>